

Herní svět 1313

Trochu delší text, který vám pomůže vžít se do situace. Není nutné to všechno znát! Dokonce není nutné to pečlivě načíst. I když vám to pomůže v orientaci.

Text je rozfázovaný na události podle toho, jak je to dlouho před hrou. Nejvíc vás zajímají samozřejmě ty, které jsou hře nejbližší, čím vzdálenější, tím pro vás mohou být ve větší mlze.

Doba ve které se příběh odehrává

Historicky jsme nejbliž roku 1313, ale aby to bylo dost zábavné, nesmíme brát historii doslovně. Možná se tu objeví někdo, kdo v reálu už byl po smrti a naopak tu bude pár postav, které se ve skutečné historii dostaly ke hře až o pár let později, několik postav jsme si museli vymyslet nebo přimyslet, protože jsme je pro hru potřebovali a historie o nich nic neví. Takže jsme plus mínus v době 1313-1320. Ale jinak, nakolik dokážeme, držíme se znalostí o době, a přestože se nesnažíme o living history, snažíme se historii přiblížit, nakolik nám možnosti dovolují.

Ideální je, když hráč před hrou historii nijak nestuduje a nesnaží se dopátrat „jak to bylo“. Ve hře by mu to bylo spíš na obtíž a kazilo hru. Mnohem lepší je si hru zahrát, vytvořit „svou verzi historie“ a pak tepr si dodatečně třeba přečíst něco o své herní postavě.

Historie předcházející hře před cca 60 lety

V Evropě ve 12. 13. století vládla císařská rodina Štaufů a v Českém království rodina Přemyslovců. Tyhle dvě rodiny spolu dokonce dost spolupracovaly, byly příbuzensky propletené a český kníže, posléze král býval ve štaufské suitě „dvojkou“ hned po císaři. Václav I. měl za ženu císařskou princeznu - Přemysl II. byl tedy po mamě Štauf a dědic císařského trůnu. Byly to jistoty - i když docházelo k různým otřesům, tyhle základní kameny byly poměrně nezpochybnitelné.

Jednou ze základních ideologií Svaté říše byla myšlenka univerzalizmu. Celý křesťanský svět má jednu víru a jednu světskou hlavu - císaře. To už v reálu nebyla tak úplně pravda, ale třeba císaři Fridrichovi II., který se sám podepisoval jako Federico, složil, když se trochu uklidnily boje s bavorskými Welfy (tedy přesněji, když koalice Federica, francouzského krále Filipa a Přemysla I. roznesla na kopytech těžkých koní bavorské žoldnéře najaté za peníze anglického krále) lenní hold francouzský i anglický král. A český a uherský samozřejmě. Polský nikoli, ale jen proto, že Poláci dlouhou dobu kvůli bratrovražedným bojům uvnitř rozvětvené rodiny Piastovců krále neměli. (Kdo tušíte, jak moc se kolikrát seřezali mezi sebou Přemyslovci, můžete být v klidu, Piastovci v tom byli ještě sebedestruktivnější.)

A chvilku byla taková idyla. Zdánlivá. Mezitím francouzský král sjednotil většinu území, které je dnes Francií, stal se bohatým a mocným - stouplo mu to do hlavy. Trochu si zaintrigoval, spojil se s papežem, který se silných Štaufů bál, přetáhl na svou stranu

Přemysla II. a v Jižní Itálii se za vlády Federicových synů vylodilo francouzské vojsko Karla z Anjou. Následovala válka, která skončila smrtí Konráda IV. Štaufa 1254 a Francouzi obsadili jih Itálie a Sicílii. Byli všeobecně nenáviděni a vnímání jako vetřelci - historici říkají, že jako projev vzdoru vznikla tehdy mafie. Došlo k povstání, do jehož čela Italové postavili mladičkého Konrádova syna Konradina. Ale bylo to povstání amatérsky vedených ozbrojených sedláků s pár šlechtici v čele proti dobře organizované armádě veteránů a skončilo podle toho. Mimochodem Přemysl tehdy podpořil Karla z Anjou, zatímco Záviš z Falkensteina podle legend snad i osobně bojoval za Konradina.

Interregnum po pádu Štaufů a co to znamená být císař

Kurfiřti postupně volili několik vzdorocísařů, ale výsledek byl jediný: Když Karel z Anjou nechal v Neapoli popravít Federicova vnuka Konradina - no, popravít, prostě veřejně zavraždit, protože popravě by měl předcházet nějaký smyslupný soud - císařská moc se rozpadla. A s ní navždy zmizel univerzalismus. Křesťanský svět už nikdy poté neuznával císaře jako byt' formální hlavu světského vládnutí.

Kurfiřti volili po sobě několik římských králů, ale žádný z nich reálně nevládl a žádný nebyl korunován na císaře. Pro neznalé - stát se opravdu císařem vůbec nebylo snadné. Kandidáta musela většina kurfiřtů (volitelů) zvolit římským králem a korunovat ho - ideálně v Cáchách korunou Karla Velikého. To bylo skoro vyhráno, ale ne úplně. Pak musel kandidát vyrazit do Lombardie a podstoupí sice trochu jednodušší, ale také na vyjednávání nesnadný úkol, na jehož konci byl korunován tzv. železnou lombardskou korunou za krále "Lombardie", což ale reálně znamenalo králem Itálie. Protože Říše znamenala - i zeměpisně vlastně německy mluvící země a latinsky (resp.) italsky mluvící Itálii.

Cesta do Itálie většinou znamenala velký vojenský podnik, protože už prostě byl folklór, že král zvolený v Německu nebyl moc chtěný v Itálii a dost často si musel cestu k císařské koruně probít mečem. Takže to znamenalo - mít podporu kurfiřtů, mít podporu aspoň zásadní části italských vévodů a mít podporu církve.

S tím mohl tenhle dvojitý král vyjet do Říma, kde ho papež korunoval císařem. Císařských korun se v průběhu historie používalo několik, v době naší hry nejčastěji koruna císaře Otty. My jsme si to pro hru zjednodušili a prostě rovnou na sněmu volíme císaře.

Po smrti Konráda 1254 nastalo dlouhé interregnum, "bezkrálí". Tedy teoreticky vždycky nějaký římský král byl zvolený. Ale nikdo se nestal císařem a nikdo nevládl. Kurfiřti v té době jednou nabízeli korunu i Přemyslovi II., ale ten ji odmítl, protože její přijetí by bylo spojené s řadou podmínek, které nehodlal přijmout.

Habsburkové na scéně 40 let před hrou

Až v roce 1273 se římským králem stal Rudolf Habsburský. Toho si kurfiřti vybrali víceméně proto, že jim přišel jako dobrá budoucí loutka, od níž nehrozí žádné nebezpečí. A vybrali špatně. Nejdřív porazil Přemysla II., pak několik dalších vévodů, přivlastnil si bývalá panství Štaufů - třeba Švábsko - a začal řídit jak černá ruka. Tím vyvolal u několika vévodů velkou nevoli a říše se zase propadla víceméně do občanské

války. Jeho prvorozený syn Rudolf záhadně zemřel, druhorozený Albrecht musel korunu vybojovat na proticísaři (ve finále s pomocí Přemyslovců) a ani ten nezískal korunu císařskou. Pro zajímavost - za Albrechta se vzbouřily švýcarské kantony a Švýcaři poprvé vyhlásili nezávislost na Říši a císaři. I když v reálu ještě několikrát museli svou nezávislost hodně tvrdě obhájit.

Přemysl II. se s Rudolfem nemusel, pohádali se o Rakousko, Štýrsko a Korutany a Přemysl nakonec padnul na Moravském poli a pak bylo v Českém království pár let zle. Ale to všichni znají.

Přemysl II. po sobě zanechal dva syny - Mikoláše a Václava II. Ale Přemyslovci nikdy nebyli moc zadobře s církví a tak se církev pokusila Přemyslovcům zkomplikovat život a prvorozenému Mikolášovi nepřiznala nástupnická práva. Důvodem bylo, že Mikoláš byl nemanželský - jeho matkou byla dvorní dáma Přemyslovy první manželky - Anežka z Kueringu. Přemysl se pak zachoval víc jako král a míň jako chlap, a Anežku poslal domu, manželku zapudil, sňatek prohlásil za neplatný a oženil se podruhé - s Kunhutou Uherskou. Což byla vnučka uherského krále Bely IV. (její máma Anna byla Belovou dcerou) a současně dcerou novgorodského velkoknížete Michaila Černigovského. Takže teď už nikdo nemohl nic říct. A s Kunhutou měl syna Václava a dceru Anežku, která se přivdala k Habsburkům.

Až sem je to historie, kterou jako postava nepamatujete, jen jste o ní slyšeli nebo četli.

Smíření Přemyslovců a Habsburků 25 let před hrou – tohle už některé postavy pamatují

Habsburkové se usmířili s Přemyslovcí a mladí princové a princezny z obou rodin se vzájemně vzali. Václav II. si vzal dceru Rudolfa I. - a sestru Albrechta - Gutu. Tenhle královský pár pak měl syna Václava III. a dcery Annu a Elišku a Markétu.

Václav II. k překvapení mnohých dobře vycházel se svým polovičním bratrem Mikolášem. Vlastně - Mikoláš byl od nejmladších Václavových let jeho milujícím nežárlivým bratrem, který ho vždy ochraňoval a pomáhal mu. A celou dobu, kdy byli oba naživu, pracovali a vládli jako výborně sehraný tandem. V němž byl Mikoláš tím starším, zkušenějším a podnikavějším. Když v učebnicích dějepisu chválí dobu rozkvětu za Václava II., je to nefér. Férově by bylo psát o době vlády Václava a Mikoláše.

Když Václav II. umíral, předával Václavovi III. obrovské soustátí skládající se z českého, polského a uherského království. (Polsko Václav II. získal tím, že jeho druhá žena Richenza byla jeho dědičkou. Jenže ne jedinou a kromě ní tu byl Malopolský kníže Beleslav Lokýtek, kterému patřil Krakov, což byl vzdálený synovec Richenzina otce. Tedy znovu model - bude dědit dcera nebo synovec?). Uherský trůn nárokoval po matce Kunhutě, která najednou byla - a tentokrát opravdu jedinou - dědičkou Uher. Předchozího uherského krále jeden pošuk rozsekal mečem na kusy při hostině. A to tak, že ty kusy pak služebnictvo muselo posbírat a zkompletovat do rakve. Jak moc byl ten pošuk opravdu čistě pošukem a jestli nemohl být navedený, se občas historici přou.

Po smrti Václava III. – 8 let před hrou – tohle pamatuje většina postav

Tohle soustátí bylo příliš mocné a velké na to, aby se s tím v Evropě smířili a do Uher vpadl syn Karla z Anjou s dalšími francouzskými žoldnéři a podporou velké části šlechty (v Itálii měl už dost horkou půdu pod nohama a bylo jasné, že ji neudrží. A současně část polské šlechty prohlásila za polského krále Boleslava. Po více než sto letech to byl král, který ovládl i Malopolsko - Krakov - a Velkopolsko - Hnězdno. Václav to jel srovnat a místo toho někdo v Olomouci 1306 srovnal jeho. Vraha zabili dřív, než mohl promluvit, a kdo za ním stál a proč, to dodnes nevíme.

První vláda Anny a Korutana a návrat Richenzy s Rudolfem

Na krátký okamžik Prahu obsadil Heinrich s Annou, ale protože rodiny Habsburků a Přemyslovců se propletly, s podporou tatínka Albrechta a jeho vojáků se na český trůn dostal Albrechtův prvorozený syn Rudolf (u nás posměšně zvaný Kaše). Vyhnal Heinricha a nechal se korunovat. Aby podpořil svůj nárok (daný dědičně), vzal si vdovu po Václavovi II. - Richenzu. Annu ani Elišku si vzít nemohl, protože to byly jeho sestřenice. (Královně vdově bylo pro informaci 21 let, byla jen o pár let starší než její nevlastní “dcery” Anna a Eliška.) Rudolfův nárok na trůn byl jednoznačný - i když sporný. Je dědicem spíš dcera nebo synovec? V Evropě to tehdy nebylo jednotné a stejné dilema o pár desetiletí zavíná stoletou válku mezi Anglií a Francií. V Přemyslovské dynastii vždy platilo, že synovec. Takže Rudolfovo nástupnictví v tom odpovídalo rodinné tradici.

Protože Heinrich vládl-nevládl, hodně lidí Rudolfa vívalo. Stačilo málo a výhybka našich dějin šla úplně jinam. Mnoho šlechticů to ale nevívalo, vypuklo povstání části pánů a Rudolf Kaše zemřel při obléhání Horažďovic. Pravděpodobně na tyfus, ale nejen v naší hře se to některým lidem nezdá.

A tatínek Albrecht už nic neudělal, protože ho na hostině jeden šlechtic zabil (a pak uprchl). V tomhle případě víme, kdo to byl a můžeme přijmout možnost, že víme proč to udělal, i když vysvětlení je neuvěřitelně blbé: Tenhle (jmenoval se Johannes) si kdysi na Albrechtovi vymámil příslib, že mu Albrecht dá za ženu jednu svou neteř. Ale Albrecht to pustil z hlavy, našel jí lepší partii a Johannes ostrouhal. A zabil za to Albrechta. Zbytek života pak strávil na útěku před habsburskou pomstou a zabijáky. Habsburská rodina během krátké doby přišla o hlavu rodiny i prvorozeného nástupce.

Na scéně Lucemburkové – 4 roky před hrou – tohle už vaše postava zažila a ví o tom, i když je mladá

Začala bitva o císařský trůn. A v ní se rozehrála hra, která už hodně souvisí se hrou naší. Francouzský král ovládl církev (doslova), podle jedné z verzí jeho vojáci posledního předcházejícího papeže v jeho ložnici ukopali, podle druhé zemřel na mrtvici, když do jeho ložnice vpadli. Filip pročistil sbor kardinálů, někteří kardinálové záhadně zmizeli nebo se na několik měsíců někde ztratili, a papežem se stala Filipova loutka. První velkou akcí nového vedení církve bylo odsouhlasení likvidace templářů. O tom většina z vás už někdy četla. Druhou akcí (ta lidi většinou nenapadne) bylo prosazení nového císaře - stal se jím vzdálený příbuzný francouzského krále, lucemburský hrabě Jindřich.

A to po delším vyjednávání, ve kterém se Filip nejdříve snažil na císařský trůn vystoupat sám, když tvrdě narazil, tak tam zkusil protlačit svého bratrance Karla Roberta, a když neprošlo ani to, usmlouval a uplatil kurfiřty na volbu Jindřicha Lucemburského. S tím mu zdatně pomohl Petr z Aspeltu a Jindřichův bratr Baldwin.

Habsburci zuřili a cítili se (podle některých zákonů právem) vyřazení neprávem. Ale než se vzpamatovali, bylo to tu.

Jindřich měl za zády francouzské vojáky, svého mladšího bratra Baldwina v pozici trevírského arcibiskupa a jeho mentora mohučského arcibiskupa Petra z Aspeltu, absolventa mimojiné filosofické, lékařské a teologické fakulty Sorbony. A na své straně uherského krále Karla Roberta z Anjou a Habsburkům bylo jasné, že kdyby se rozhořela válka, první, co budou řešit, bude vpád uherské armády do Rakouska.

V Českém království tou dobou zdělila trůn Anna a přivedla s sebou na něj znovu svého manžela Heinricha (Jindřicha) Korutanského, byl to precedens popírající rodinou dynastickou tradici. Navíc Heinrich si minulý neúspěch moc nevzal k srdci a vládl nejvíc v pití. Anna tušila, že to nemusí dopadnout dobře a pro jistotu se ti dva rozhodli zbavit nejmladší sestry Elišky. A to tím, že ji provdají za nějakého druhořadého rytíře, který bude neškodný.

Eliška utíká ze země a svatba s Janem – 3 roky před hrou

Jenže mysleli moc nahlas a došlo to nejen Elišce, ale i pár důležitým lidem na dvoře - především zbraslavskému opatu Konrádovi. A ti zorganizovali Eliščin útěk. Bylo to dobrodružné, Eliška prchala s pár nejvěrnějšími noci v převlečení a po cestě se skrývala v některých klášterech zapojených do spiknutí. Konrádova přítomnost v její spiklenecké družině všude otvírala dveře.

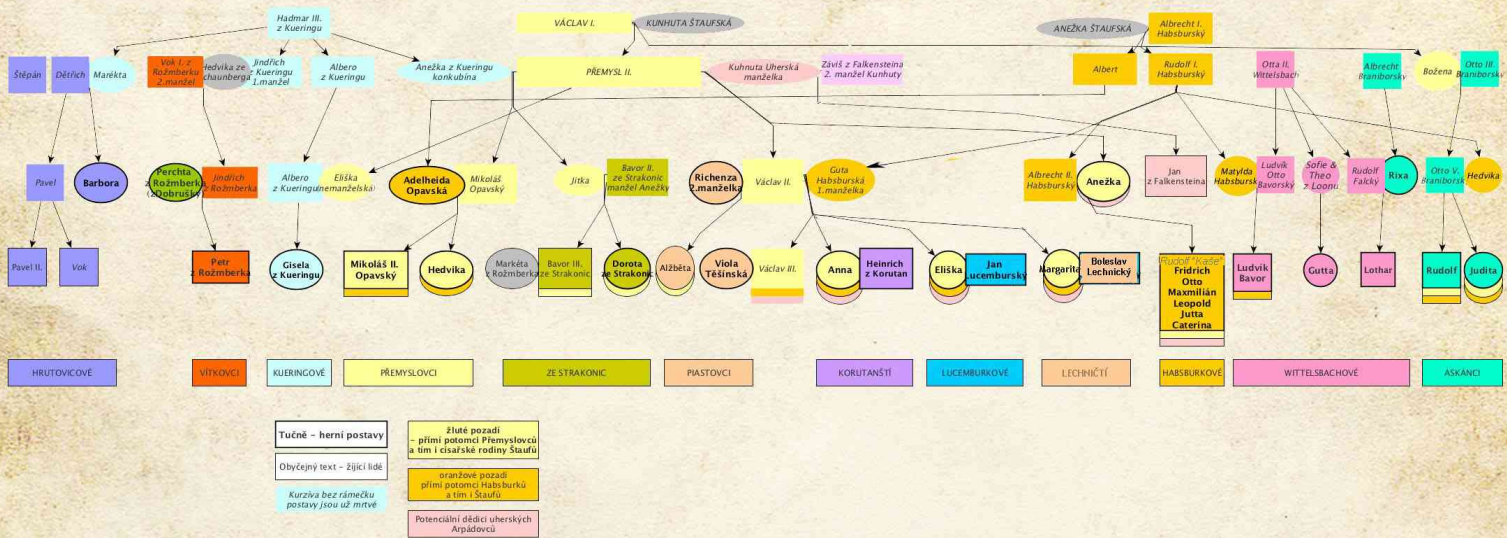
Takhle se dostali nejdřív do bezpečí v Norimberku, kam Annina a Heinrichova moc nedosáhla, a pak do Špýru, kde začal úřadovat císař Jindřich. A toho přesvědčili, aby Elišku oženil za svého jediného syna. Což se jim povedlo. Jindřich s Baldwinem Jana vybavili vojskem, které vedl zkušený vojevůdce Bertold z Hennebergu, a poslali ho napřed do Prahy. Jan dobyl Prahu (s pomocí pražských řezníků, kteří napadli Heinrichovy strážce) a našel dohodu s nejmocnějšími rodovými klany. Jindřich z Lipé a Vilém z Valdeka měli slabost pro Elišku a velkou nelibost k Heinrichovi, tak to vypadalo jako dobrý start. Heinrich sice uprchl i s královskou pokladnicí a korunou, ale nějakou korunu našli a Jana s Eliškou Petr z Aspeltu za přítomnosti většiny české šlechty korunoval na krále a královnu.

Jen tedy někde v Insburku byl druhý královský pár - Anna s Jindřichem, v Hradci královna Richenza a zatím v klášterním azylu královna Viola. A ve Vídni čtveřice Eliščiných habsburských bratranců, z nichž Fridrich se svým způsobem právem cítil být dvojnásobně okraden o dědictví. Aby toho nebylo málo, v Olomouci byla moravská větev Přemyslovců, které od plnohodnotného nástupnického práva dělila jediná prostá listina - církevní dispens pro jejich otce Mikláše, který by jim přiznal nástupnická práva.

Jak moc je ta rodina propletená, zjistíte, když si stáhnete tenhle rodokmen a podíváte se aspoň na postavy, které s tou vaší nějak souvisí. Jakože takových je většina. I když to

neplatí pro všechny postavy, s malou nadsázkou je říšský sněm takovou velkou rodinnou poradou.

Rodokmeny královských a císařských rodin

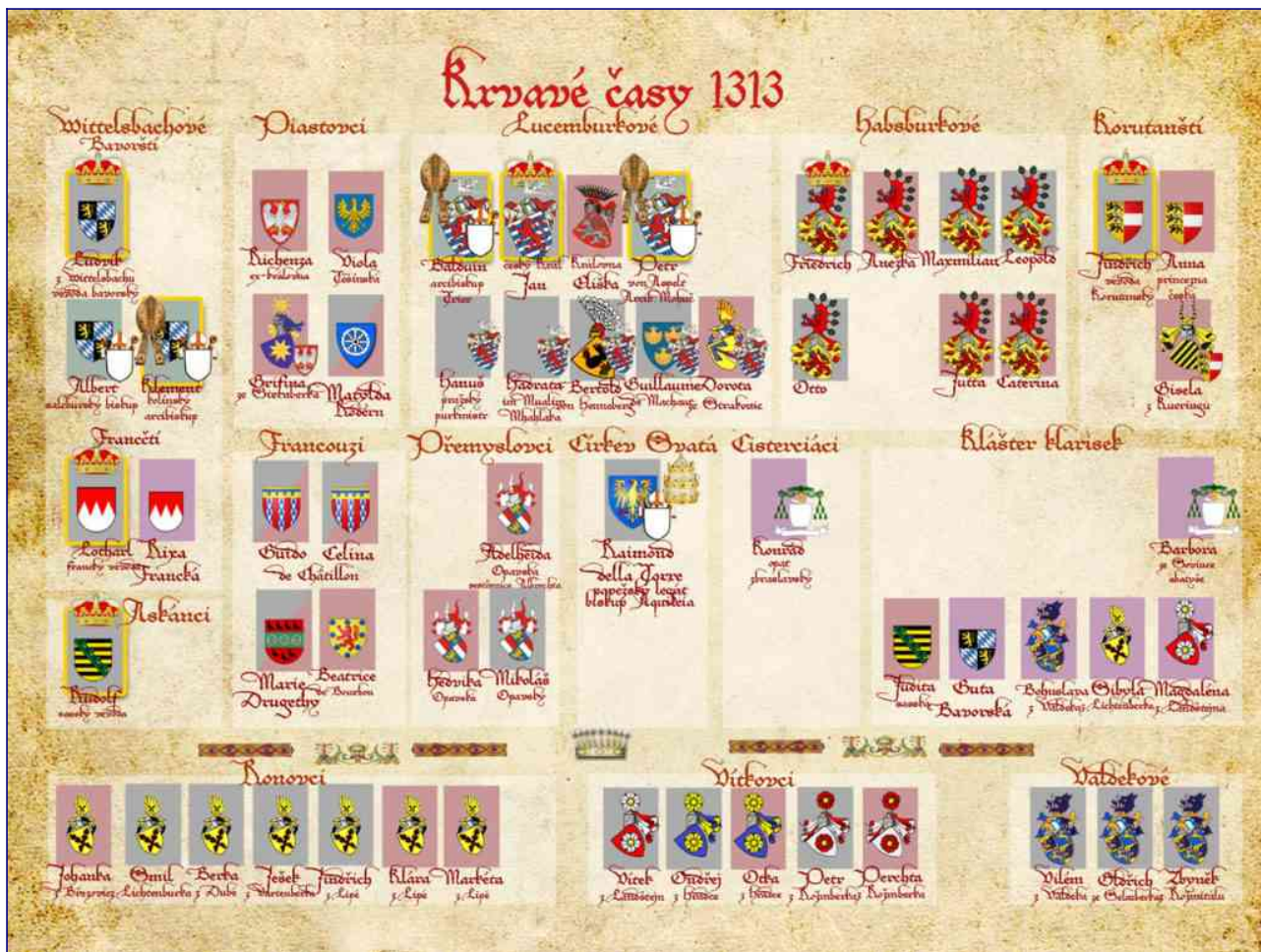
Krvavé časy

www.CestyCasem.cz

Pár měsíců před hrou: Smrt Janova otce Jinřicha Lucemburského – smrt císaře Jindřicha je důvod pro současné zasedání sněmu

Jindřich Lucemburský se s Janovou matkou a oběma bratry a s početnou armádou vydali do Itálie. Probili se do Říma, Jindřich Lucemburský se nechal korunovat od papeže císařem a pak se začal probíjet zpět. Jeho logickou velkou ambicí bylo stát se znovu univerzalistickým císařem, jakého Říše už 60 let neměla. Jenže on takový císař už nikomu nescházel. Vívala by ho část církve, protože to byla ta stará dobrá koncepce Evropy - jeden císař-jedna víra, ale papež sám už byl v tu chvíli jen francouzský poskok. A pro francouzského krále byla taková vize nesmysl. Jeho tichou ambicí bylo naopak postupné obnovení "Karlovy francké říše", samozřejmě s hlavním městem v Paříži. S Jindřichem se Filip Sličný pohádal a odmítl mu pomoci. Takže Jindřich vedl sám vojenské akce v severní Itálii a během nich, prý na tyfus, zemřel. S ním jeho žena a nejmladší bratr Walram.

Takže kurfiřti do Norimberku svolali znovu říšský sněm. Bude se volit římský král (a pro naši hru budoucí císař). Přičemž církevní hodnostáři to vnímají i jako dobrou příležitost spolu probrat delikátní, ale velice důležitou věc. Svatý otec je starý, a kdo je mu nablízko, ví, že je vlastně (proč si lhát) - velmi nemocný na těle i na duchu. A až Bůh rozhodne, že ta chvíle přišla, je potřeba, aby kardinálové našli jeho nástupce rychle a především správně. V takhle rozjitřené době musí aspoň Církev svatá zůstat pevnou kotvou. Takže říšský sněm využijí k tomu, aby předběžně našli zřetelný konsensus a blízké konkláve (volba papeže) bylo rychlé a ve shodě s Boží vůlí.

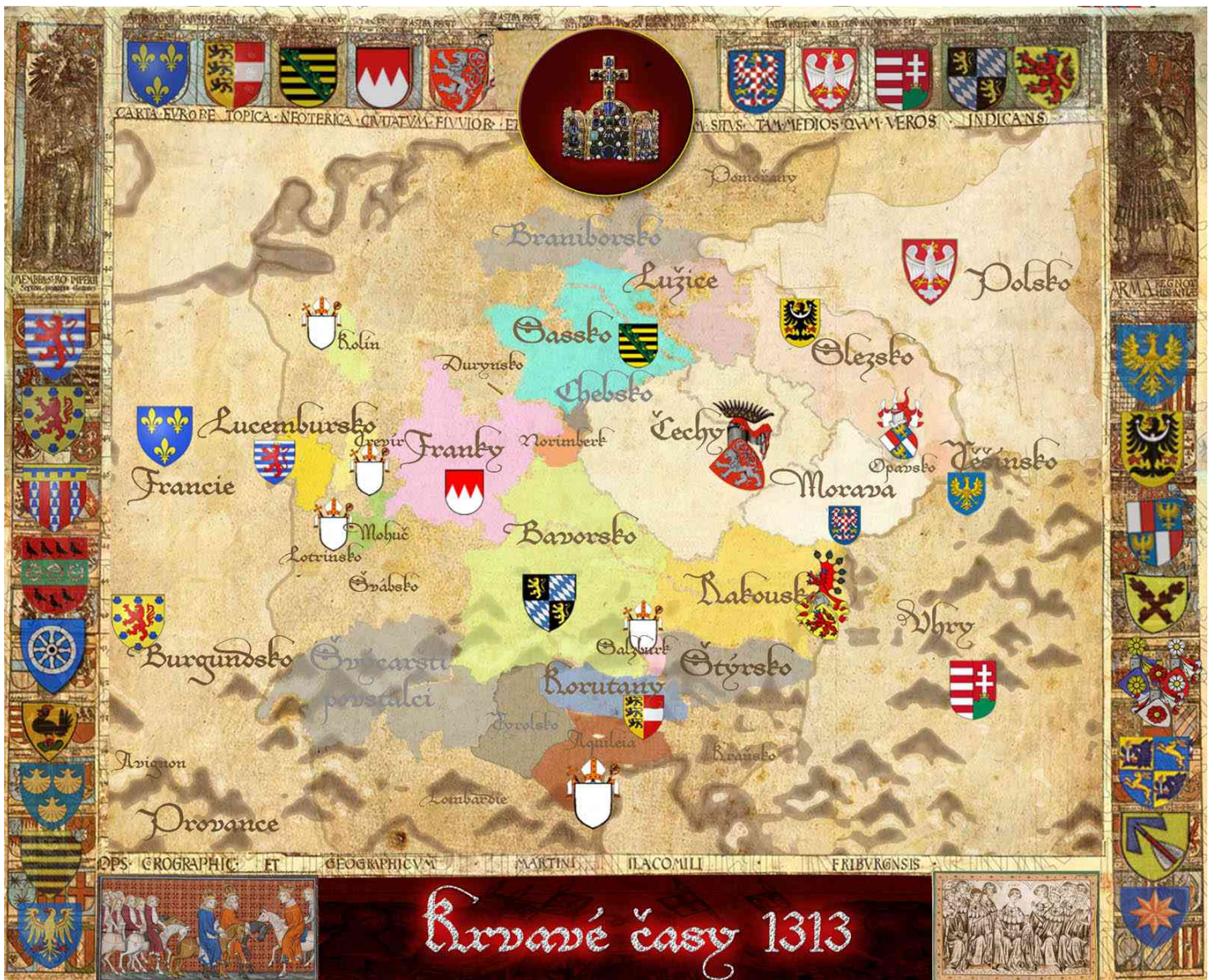
A to je okamžik, kdy začíná naše hra.

Jedná se o mnoha politických otázkách. Vstoupí do toho mnoho osobních a rodinných osudů. Takže ne všechny postavy mají hru plnou politiky a ambicí. Jsou to postavy žijící svými vztahovými problémy, některé jsou docela imerzní - ačkoli hlavní dění gamistické a o politice a diplomacii hodně je.

Řeší se mnohem víc, než jen kdo urve jakou moc. Řeší se celý koncept budoucího vládnutí.

Jedna část postav je pro návrat starého univerzalistického konceptu. V něm se moc odvíjí od Boha, má jasnou hierarchii a Svatá církev je garantem legitimacy a jednotnosti této moci. Z právního pohledu je císař majitelem země a ve shodě s papežem její části hierachicky propůjčuje dalším lidem. Není překvapením, že nejslyšitelnějším představitelem tohoto tábora je papežský legát Raimund della Torre.

Druhá část postav je pro model, který se šíří z francouzského dvora. Model který vychází z právní tradice odkazující se na římské právo. Ta vidí koncept vládnutí tak, že panovník - šlechtic - je správcem země, které vládne. Dostal ji od svých předchůdců a bude ji vracet svým potomkům. Tato koncepce se také opírá o Boží vůli, ale vidí ji jinak. Země patří Bohu. Bůh pověřuje panovníka, aby v jeho jménu a podle jeho záměru vládl. Proti předchozímu konceptu je tu větší důraz na právo a menší na hierarchii. Říšský kurfiřt musí víc cítit odpovědnost vůči Bohu a svým poddaným. Odpovědnost k císaři je

podmíněná tím, že císař vládne v souladu s Boží vůlí. Nejslyšitelnějším představitelem tohoto tábora je Petr z Aspeltu.

A konečně je tu třetí koncept moci. Koncept, kdy země byla Bohem svěřena panovníkovi a ten vždycky jedná v souladu s Boží vůlí. Ta země je z právního pohledu jeho majetkem. To je koncept moci, který je vlastní třeba Přemyslovcům nebo Habsburkům - a vlastně řadě dalších velmožů.

Vypadá to jako titěrné slovíčkaření, ale má dalekosáhlé důsledky. Právní i etické. Každý z těch tří "druhů" panovníků bude svou moc a své povinnosti odvozovat jinak a jeho vláda bude jinak vypadat.

I když je hra historická, je výběr postav herní, postavy se ve hře mohou (tedy skoro jistě to udělají!) zachovat jinak než jejich historické předobrazy. Na základě přihlášky vám pošleme předvýběr. Zkuste přemýšlet víc o tom, co si chcete zahrát a užít, než vzpomínat, jaká byla ona historická postava. Ve hře je spousta opravdových padouchů, kdo je hrajete rádi, užijete si! Mnohé postavy překvapí a mají minulost, zážitky, cíle, motivy, sympatie nebo nenávisti, o kterých žádní historici neví, proto nám důvěřujte, když vám nabídneme třeba někoho trochu jiného, než jste si mysleli. Samozřejmě si

můžete říct, že chcete zažít příběh právě nějaké konkrétní a sehrát ho zcela po svém, pak nám to, prosím, dejte vědět už do přihlášky.

Ani mapy nejsou tím, nad čím by se hrálo. Není to RPG. Ale třeba leckomu pomůžou v orientaci kdo je kdo, kde leží které panství a jak si kdo asi tak stojí.

Informace potřebné pro hru

pro hráče, kteří se chtějí ujistit, co ve hře znamenají některé používané pojmy. Ano, většinou si jen zopakujeme historickou realitu, ale udělejme to:

Kurfiřti – říšská knížata, která volí císaře

tři duchovní:

- arcibiskup mohučský Petr z Aspeltu (jako říšský kancléř pro německou část říše)
- arcibiskup kolínský Klement (jako říšský kancléř pro Itálii)
- arcibiskup trevírský Baldwin (jako říšský kancléř pro Burgundsko)

čtyři světští:

- král český (jako nejvyšší číšník)
- falckrabě rýnský Ludvík Bavor (jako nejvyšší stolník)
- vévoda saský Rudolf (jako nejvyšší maršálek)
- markrabě braniborský, nyní okupuje francký vévoda Lothar - (jako nejvyšší komorník)

Další říšské úřady

Kromě kurfiřtů, jejichž úřad souvisí s územím, kterému vládnou, jsou dva důležité pomocníci císaře - generální vikář pro německé země a generální vikář pro Itálii. Je to něco jako zástupce císaře. Někdo, kdo má plná zmocnění mluvit a jednat jménem císaře, není-li císař přítomen. Bývají to dva lidé, na které se císař nejvíce spoléhá, musí jim věřit - a to jak že mu budou věrní, tak, že právo dokážou prosadit v nejhorším i silou. Je to jednak velmi čestná funkce a jednak velmi výhodná - plyne z ní moc, postavení i nějaké daňové výnosy a tu a tam prostě úplatky.

Další zemské úřady

V Českém království je pět důležitých úřadů, kterými král jednak může "povýšit" loyální pány, a jednak tím současně může upevnit vlastní moc. Všechny funkce jsou vysoce prestižní, odpovědné a současně značně výdělečné.

- Český zemský správce
- Moravský zemský správce

Zemský správce je něco jako "místokrál", předseda vlády. Druhý člověk po králi v dané zemi. U něj se schází daně, on dělá důležitá rozhodnutí, není-li král přítomen.

- Správce Kutné Hory

Něco jako ministr financí, protože Kutná Hora přinášela králi víc než daně ze zbytku země.

- Zemský maršálek pro českou zemi
- Zemský maršálek pro moravskou zemi

Král nemůže řídit všechno vojsko, a taky jsou to dvě různá vojska - jedno přímo královské, kterými se většinou řeší zásadní problémy, a zemská hotovost jako vojsko druhé, které v míru slouží k udržení práva a bezpečnosti, v době války se přidává ke královskému. Zemské hotovosti velí maršálek. Král může ve válce určit, že mu bude někdo nadřízený, nebo naopak maršálka pověří velením celého vojska včetně královského, to je na králi. Ale maršálek je tím, kdo odpovídá za to, že zemská hotovost bude ve správný čas na správném místě.

Volná panství

Ve hře je několik odumřelých říšských lén, které může císař někomu věnovat. Někdy to léno už někdo považuje za své, ale to nevádí. Je-li území na mapě šedé, nejde o dědičné panství a císař ho s užitím své pravomoci může svěřit jako léno komu chce.

Podobně je to v menším měřítku v Českém království. Jsou tu panství, která podle zákona propadla dědičky královské koruně a král jimi může někoho obdarovat - svěřit mu panství jako léno.

Souboje

Souboje u nás nekončí smrtí, jen ten kdo prohraje, musí vítězi zaplatit "výkupné". Tím sám přijde o 5 kopí ve svém vojsku a vítěz 5 kopí získá. Bojuje se do první krve. Pravda ta může vzniknout z docela slušného zranění, takže poražený pak pravděpodobně na nějakou dobu skončí v péči doktora.

Jak se předurčí vítěz:

Každý muž (kromě církevních hodnostářů) a naopak jedné speciální výjimky mezi dámami má level skillu pro souboje v rozmezí 1-10. Sodcové souboje ho znají - u souboje je vždy herolt, který dělá rozhodčího a má všechny potřebné informace.

Válka

Ve hře se bude skoro jistě vyhrožovat, vyjednávat a spřádat koalice. K opravdové válce dojde jen jednou - na konci hry.

Zvítězí samozřejmě ten silnější. Síla se měří počtem "kopí", které má dotyčný k dispozici.

Je to jednoduché, jen to má několik výjimek. Ve hře je několik virtuozních velitelů, jejichž vojsko bude mít v boji větší hodnotu. Dotyční to o sobě vědí (je to napsané v postavě) a samozřejmě to vědí orgové. Povedou-li nějakou koalici, vztáhne se to na koaliční vojsko, jde prostě o skill velitele.

Současně je tu několik prozíravých pánů, kteří se nesmířili s tím, že mají bandu nějakých žoldnéřů, ale své vojsko dobře vycvičili. Takže jejich vlastní vojsko má v boji vyšší hodnotu, než je pouhý počet kopí. Zase mají to napsané v postavě.

Tyto dva skilly mohou zamíchat prostým posčítáním počtu kopí (i když upřímně, hrubá síla je stejně velmi důležitá).

Složení vojenské jednotky – takzvaného „Kopí“

Ve hře se to neřeší, vojska se prostě počítají podle počtu kopí, ale je zajímavé tušit, co to znamená.

- 1) Válečný oř, silný, perfektně vycvičený kůň používaný výhradně k boji
- 2) Rytíř v plné zbroji, jedoucí na mimochodníkovi, svrchovaný velitel kopí
- 3) Panoš, nesoucí rytířovo kopí a štít a jeho bitevní přilbici (s hledím)
- 4) těžkooděný jezdec ozbrojený kopím. Pánův leník, nebo najatý žoldněř
- 5) lehčí jízdní střelec ozbrojený lukem a tesákem, na hlavě má lebku
- 6) Pacholek s kopím a zahnutím tesákem
- 7) Rytířův sluha - číšník, starající se o jeho osobní věci
- 8) nákladní soumar
- 9) pěchota ozbrojená dřevcovými zbraněmi, kolem 5 vojáků nebo aspoň pacholků

Takže celkem 3 jezdcí, 6 pěšáků, panoš a sluha. Takových 100 kopí je už docela slušné vojsko.